

odáig senki sem merészkedik hogy
rád testált emlékeidből is eltávolítsanak

Turi Tímea

Egy irodalmi tábor reggelén

Tegnap mindenki táncolt, hideg estén
melengetett a megfélelkezés:
és úgy tűnt, mintha nem lett volna túl rég,
hogy ott voltam a másik oldalon.

Pedig rég volt. És már megöregedtem.
Vártam is rá, most már bevallhatom.
A tapasztalat, az sokat segít,
mert nem áll le a zsúfolt forgalom.

Ezért mondtam, és mégsem értitek:
a kétség nem kinőhető darab.
Egy irodalmi tábor éjjelen
egy rossz mondat elég, és az maradsz?

Emlékszem, mintha nem lett volna túl rég,
én is féltem a másik oldalon.
De amire ti vártok, édes isten,
el sohase jó. Nem jó soha.

Hiszen látjátok? Itt maradt a kétség:
ki lesz a nyertes majd tikóztetek.
Ti még csak féltek, de én már tudom:
egyszerre vár a kudarc, győzelem.

Most reggel van. Hamar mentem aludni,
hamar keltem, és ti még alszotok.
A kertben szétdobálva a sok holmi:
ki takarít majd, mit gondoltatok?

Eldobott papírlap, munkanapló,
csikkek, hogy ím, felnőttnek tűnjetek –
felnőttek vagytok. Nem kéne a mankó.
Mennyi magányos, édes istenem.

Még alszotok. Most végre meggpihentek,
most nem a hangosnak van igaza.
Külön álmodtok, ám egyforma csendben:
közös bennetek most az éjszaka.

Ennek a csendnek nem lesznek tanúi.
Nem javítotok, rontotok ezen.
Ez lett közös, bár nem vettétek észre,
az öntudatlan, néma reggelek.

